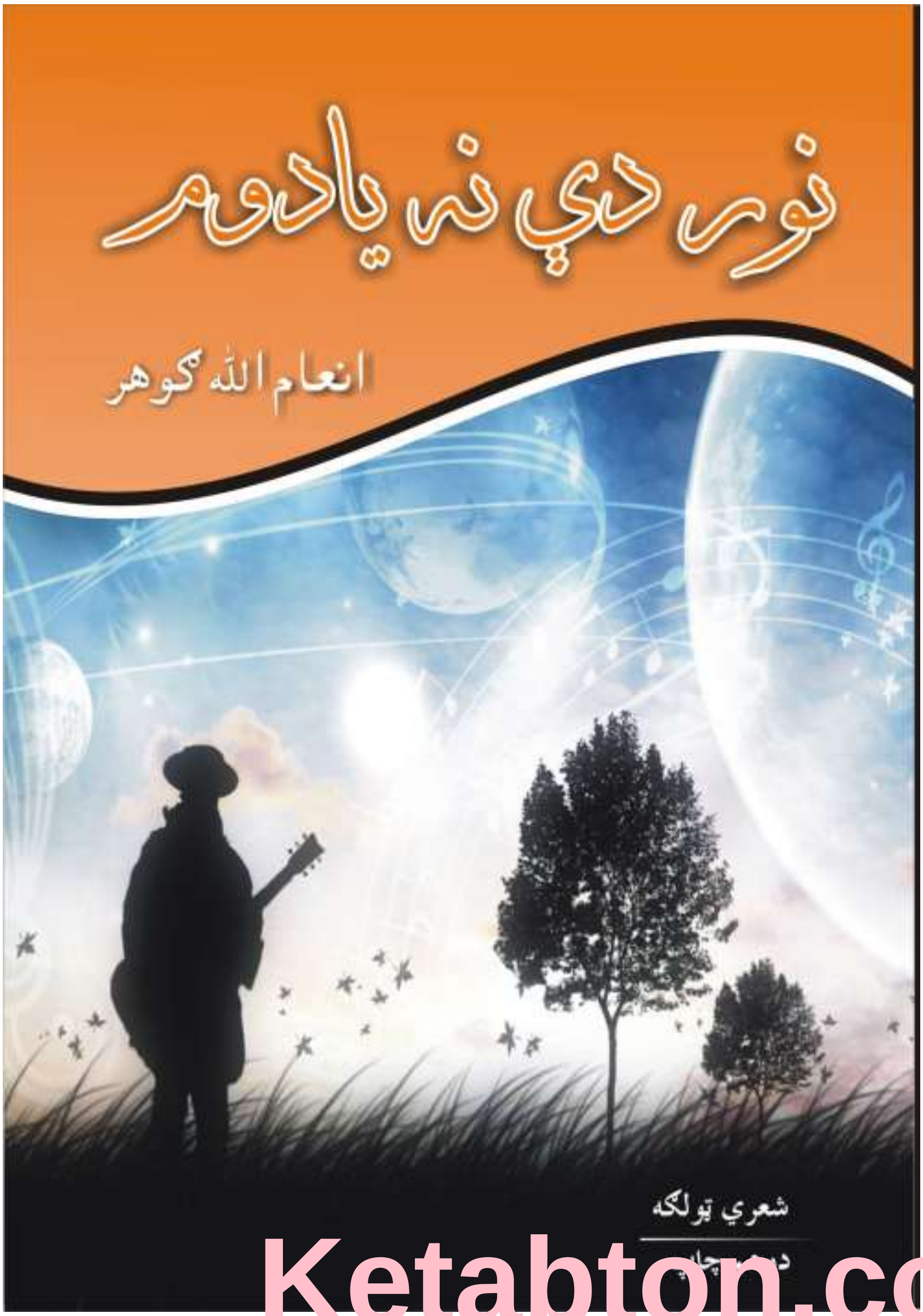

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړنې

د کتاب نوم: نور دې نه یادوم
شاعر: انعام الله ګوهر
کمپوز: پخپله شاعر
پښتنی: نعمت الله خالد
د چاپ کال: ۲۰۱۳
چاپ شمېر: دویم چاپ/۱۰۰۰ټوکه
خپرندویه ټولنه: پښتو ادبي غورځنګ، کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددويم چاپ سريزه

په همدې بهانه ....

په کار خو دا وه چې اوس مې د پخواني کتاب د دويم چاپ په ځاى نوې شعري ټولګه له نوو شعرونو او خبرو سره درنو او خوږو مينه والو ته وړاندې کړې وه خو يو څو خبرو اړ کړم چې کتاب بيا چاپ کړم.

ما فکر کاؤه چې له کتاب چاپ کولو وروسته به که خداى کول له نوي شعر او نوي خيال سره راڅرګند شم خو نه پوهيږم څه راباندې وشول ، دا دې د کتاب تر دويم چاپ پورې مې يوازې په شمار يو څو غزلې ليکلې دي.او له بلې خوا ما هيڅکله دا فکر نه ؤ کړى چې ګران لوستونکي به زما کتاب دومره خوښ کړي چې زه به يې دويم وار چاپ ته اړ شم.د ملګرو په دې مينه او تشويق به له خيره سره اوس د شعر د شاپيريو د بازار دوکاندار شم.

ډېر ملګري راته وايې (نور دې نه يادوم) خو نو د مذکر صيغه ده ضررو له کوم خواږه ملګري دې خفه شوى يې.زه ورته دا وايم چې(نور) زموږ په سيمه کې يو اضافي تورى دى له« نه يادوم »سره يوازې دتاکيد مرسته کوي.نور يعني له دې وروسته دې نه يادوم.که

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوی خبره هم شي نو موږ د هغه چا دپاره چې ژوند مو ورسره تړلی وي د (جانان) کليمه کاروو چې مذکر ښکاريږي خو جانان ،جانان وي.چې دا خبره ورته وکړم نو ملګري به وايي چې ښه دا يې جانان ! خو ولې يې نه يادوې . نو رښتيا خبره ده ځکه چې
جانان د چا کله هېرېږي
د هغو هېر شي چې په ذات کم اصل وينه

همدا پورته خبره زما د يوه غزل په قافيه کې هم شوې ده چې
ګوهره ته به دا دروغ وايې تر کومه پورې
چې بس دا ځل دې يادومه نور دې نه يادوم
خو بيا هم خپل زړه صبرومه نور دې نه يادوم !
يوه بله مهمه خبره دا ده چې ما چې په لومړي ځل دا شعري ټولګه چاپ کوله نو د دې نوم تر ټاکلو وروسته مې له ډېرو فرهنګي يارانو سره مشوره وکړه چې دا نوم څنګه دی او ايا تر دې مخکې خو به د بل چا کتاب نه وي.ځيني ملګرو يې ډاډ راکړ چې نه ،ځيني نورو به يې ويل چې زموږ داسې يو نوم تر غوږ شوی دی خو په غالب ګمان چې هغه (نوره مې مه يادوه) دی.بس ما هم توکل کړ ځکه زما له دې نوم سره ډېرې خاطرې تړلې دي.د کتاب له چاپ کولو وروسته د پښتو ادبي غورځنګ لس کلن جشن ته روان وم .په کندهار کې له ملګرو سره د يوې شپې دپاره پاتې شوم نو ما ويل راځه د ميرويس کتابخانې چکر ولګوه که چېرته دې نوی کتاب پيدا کړ. له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ميرويس سره مې دا خبره ياده کړه چې کتاب مې چاپ شوی (نور دې نه يادوم).
هغه سمدستي راته وويل چې په دې نوم خو له ماسره يو کتاب شته چې د بل چا دی.ما ويل ته راواخله
له لږ ځنډ وروسته يې د ملګري جعفر هـــــــــاند شعري ټولګه (نوره دې نه يادوم) راکړ.په ليدو يې خوشاله شوم او خفه هم شوم.
خو بيا مې هم زړه ته تسلي ورکړه چې ځه هغه دې نوره نه يادوم دی.خو زما له دې نوم سره دومره خاطرې ډې چې که تر چاپ کولو مخکې هم ماته پته لګېدلی وای ما به د ملګري جعفر هاند عذر کړی ؤ او د دې نو د ايښولوو اجازه به مې ترې غوښتې وه.
بله خبره ! زما تکړه ليکوالانو ملګرو لکه ډاکټر ځلاند،فيصل فاران،ډاکټر امين تنها او داد محـــــــــمدناوک او داسې يو څو نورو ملګرو زما په کتاب سريزې ليکلې وې.زما خپله دا اراده وه چې له دويم چاپ سره به يې چاپ کړم خو بيا يو څو ملګرو راته وويل چې د دويم چاپ سره سريزې ښې نه دي هغه به بيا ځانته چاپ کړې.چونکه زه په هر وخت کې د ملکرو په مشورو ژوند تېروم نو دا مې هم ومنله خو بيا هم له پاس يادو شويو ليکوالانو ملګرو نه ډېره مننه کوم چې زما کتاب يې نه صرف لوستی دی بلکه هنري او تنقيدي ليکنې يې هم پرې کړې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور څه نه لیکم یو ځل بیا له ټولو مینه والو مننه کوم چې زموږ دزړه خبرې د زړه په سترګو ګوري او د خپل زړه خبرې یې بولي.دا مو هم دویم چاپ او تاسو ....یو ځل بیا هم ستاسو د نېکو نظرونو او ګټورو مشورو په هیله

په ډېره مینه

انعام الله ګوهر

پکتیکا ـ افغانستان

۰۰۹۳-۷۷۸۷۸۷۴۳۳

۰۰۹۲- ۳۳۳۹۲۹۰۸۵۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـا نــه غوښتل خو بس بې ارادې رايـــــــادېدې
يـــو وخت وه چې د ورځې او د شپې رايـــــــادېدې

چې هر ځل به مې ستا د هيريدلو کوشش وکړ
جانانه هومره ډېر رايادېدې، رايادېدې

منمه،ملامت يمه چې بيرته درته راغلم
خو څه وکړم چې نه مې هېرېدې، رايادېدې

ماښام چې ميکدې نه راوتم، ننوتم
د ستا د بيلتانه ترخې شپې، رايادېدې

بېګا مې بيا په اوښکو باندې لوند خيشت وه ګريوان
بېګا مې بيا په زړه راوربدې، رايادېدې

دا مينه هم جانانه عجيبه ده ستا له لاسه
په مخ مې رونې اوښکې بهېدې، رايادېدې

تا هسې ماته يو ځلې په شا و راکتلي
خو ماته بيا اشنا ډېرې مودې، رايادېدې

زړه به مې چې کله شو خفه مسافرۍ کې
تر هر چا به هغه ورځ ته ادې ! رايادېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما په زړه کې له مودو نه د یو چا تصویر دی
ماته خو ښکاري چې جانانه دغه ستا تصویر دی

د یوې جینۍ په الماری کې تر بنګړیو لاندې
په سره رومال کې څو خطونه او زما تصویر دی

زما له اوښکو په دې ډکو ډکو سترګو کې پروت
د چا د سرو شونډو د مینې د (مسکا) تصویر دی

د مخ له جېبه یې راوباسم او ښکل یې کړمه
اخ شکر خدایه رالیږلی مې اشنا تصویر دی

دا په قبرونو چې دا شنې ،سپینې جنډې رپیږي
دا د دې ژوند کیسه او دا ددې دنیا تصویر دی

هغه سړي چا چې زما زړګی ټوټې ټوټې کړ
ساتلی اوس هم ما د هغه بې وفا تصویر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یار مې ښکلې په زړه پورې ،راته ګوري
زړه مې ریږدې،زړه مې ښوري،راته ګوري

یو څو ښکلې مې د زړه اسمان کې مېشت دې
بس له ورایه لکه ستوري ،راته ګوري

زه خو دا له خدایه غواړم چې جانان مې
راته ګوري،راته ګوري،راته ګوري

چې جانان مې راکتل نه،ها وخت تېر شو
اوس خبري کوي نوري،راته ګوري

زه دولت ځکه نه غواړمه چې بیا به
ډېر مایوسه، ډېر کمزوري،راته ګوري

وې څه بل وخت به خوله درکړمه ګوهره
اوس ډېر خلک له هر لوري راته ګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا رانه مه پوښته چې بدې او که ښې تیرې شوې
له تانه پرته مې هم ورځې تېرېدې، تیرې شوې

له کوم سرې سره مې چې مینه په ساعت کې وشوه
لا مې هېر نه دی ګوره څومره زمانې تیرې شوې

لکه منشور نه چې د لمر رڼا اووه رنګه ووزي
له زړه مې داسې ستا د ښکلې مخ شغلې تیرې شوې

ستا د وصال او سپینې خولې وعدې لا نه شوې پوره
جانانه ،څومره ډېرې ورځې څومره شپې تیرې شوې

په خدای چې اوس مې هم زړه ودربیږي ،وډار شمه
په ما غریب ستا د فراق ترخې شېبې تیرې شوې

اوس د مرګونو، ژړاګانو پروا نه لري څوک
په دغو خلکو د مرګ دومره حادثې تیرې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې د ورځې شته خوبونه نه بېګا له غمه
د ژوند په خوند باندې هیڅ پوی نه شومه ستا له غمه

د جانان غمه سرخوړلیه لږ مهلت خو راکړه
چې ځان راخلاص کړمه د دې خوارې دنیا له غمه

خلک به هسې وایي دا چې لیونی شومه زه
زه خو ملګرو لیونی شوم په رښتیا له غمه

ستا له جفا نه پس په دې خبره ښه پوی شومه
په دې دنیا کې نه مړ کیږي څوک د چا له غمه

بېګا مې بیا کړه یاره ټوله شپه په ویښه تېره
بېګا مې خدای شته یاره ډېر ژړلي بیا له غمه

دا کرښې نه دې چې یې لولې ته په مخ د کاغذ
ګوهر خو لیکې دا هر څه ګوره اشنا، له غمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سور اور دی او عذاب دی بې له ياره زندګي
تر څو به تېرومه داسې خواره زندګي

د هغه چا له لاسه يم په ژوند پوري ستومان
کوله چې به ما د چا دپاره زندګي

بيا به يې هم ستا په پښو کې کېږدمه جانانه
که راکړي راته خدای په څو څو واره زندګي

تر څو به د ذلت ژوند تېروو په غلامۍ کې
بس واخلې نوره ته رانه باداره،زندګي

داسي يو د خوف طوفان رالوتی په وطن کې
چې نه غواړي اوس دلته څوک له ډاره زندګي

ځان په مينه پوه کړه، مينه وپېژنه شېخه
تر کومه به کوې داسي بېکاره زندګي

دګوهر غم او خوښي دي ستاپه لاس کې ياره
وتلې د ګوهر ده له اختياره زندګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يار چې مې کله په غاښو کې شونډې سرې ونيسي
لکه مړوند کې چې د سرو ګلو غونچې ونيسي

منم چې مينه مو جانانه په ساعت کې وشوه
خو هېرول به دي بيا ډېرې زمانې ونيسي

دار ته به هم زه په رضا او په خندا لاړ شمه
خو که څوک راشي ما په جرم د (هغې)ونيسي

شېخ هم په ښکلو باندې لاس اړوي، مينه کوي
بس چې څوک ورشي دی په لاس کي زر تسبې ونيسي

زما جانان چې چيرته اوسي دا وصيت مې واورئ
زه چې مړ کيږم زما سترګې دي دورې ونيسي

که دغه حال وه په دې ځای کي نو به وګورې ته
څو کاله پس به دا وطن ،ټول هديرې ونيسي

علاج يې ماته دی مالوم ګوهر به هله روغ شي
چې يار غېږ ورکړي او خپل زړه ته يې نزدې ونيسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غفلت په خوب ویده دې لکه مړي
ځیني ځیني پښتانه دي لکه مړي

دا زموږ د پاک وطن پاک شهیدان ټول
دا ژوندي دي، داسې نه دي لکه مړي

ځیني خلک په عزت کې څومره سپک دي
بس په وزن کې درانه دي لکه مړي

لږ د خپلو عاشقانو احوال واخله
په کوڅه کې دې پراته دي لکه مړي

له ګوهره چې ته لاړې نازولې
ارمانونه یې اوس مړه دي لکه مړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خدای شته په اوښکو دې لمانځم جانانه هر ماسخوتن
راته یادیږې ستا خبري بس اکثر ماسخوتن

پاس په سپوږمۍ کې راته ستا ښکلې څهره ښکاریږي
چې ویده کیږم ،په بالښت لګوم سر ،ماسخوتن

ډیر مې یادیږي کاشکې تللی یار په خوبووینم
خدایه ورځ تېره کړې نن زر ،چې راشي زر ماسخوتن

بېګا مې ستا شایسته مخ اولید نو چیغه مې کړه
له کومې خوا راوخوت خلکو دغه لمر، ماسخوتن

ستا پاکه مینه لکه وینه په رګونو کې زما
زړه مې کوي ستا د نامې ذکر سحر،ماسخوتن

خلک ویده شې خو دی ژاړي تر سهاره پوري
دغه حالت بس سروکال وي د ګوهر، ماسخوتن

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه غزل لکه نغمې خوږې خوږې خبرې
په زړه مې اوري یاره ستا پستې پستې خبرې

ښه مې په یاد دې لا تر اوسه مې هېر شوي نه دي
چې زه به غوږ وم تا به کړې وړې وړې خبرې

جینۍ ته خوب ورځي او سترګې یې وي سرې د ورځې
کړي تر ناوخته له خپل یار سره د شپې خبرې

که یارانه راسره نه کوې نو مه یې کوه
راسره کړه په شوارو زکې یو،دوه ،درې خبرې

هېر به مې نه شي او تر مرګه به یادېږي راته
جانانه ستا هغه یو څو ترخې ترخې خبرې

ملګري وایي چې په شعر کې یې نوښت نشته دی
ګوهر کوي هغه زړې کیسې ،زړې خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په زړه مې اوري ستا د ميني هغه تېر وختونه
له ډېره وخته پس مې هم لا نه دې هېر وختونه

تا به هېر نه کړي دا کمبخت زړه مې زه پېژنمه
که ووځي هر څو ياره ،ډېر کلونه ، ډېر وختونه

زما په واړه لالهانده او په ستړي ژوند کې
د خوشالۍ او د خندا دې ،څو په شمېر وختونه

اوس مې په دغه خوار حالت پوري خندا مه کوه
رقيبه ما هم ډېر تير کړي ستا په څېر وختونه

ګوهر دې مړ شي يا دې ړوند شي په دې غبرګو سترګو
چې تېروي به په خندا ستا نه بغېر وختونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټولې کیسې دې هېرومه ،نور دې نه یادوم
ما فیصله کړې صنمه، نور دې نه یادوم

په دې پوهېږم چې تر مرګه به دې هېر نه کړمه
خو بیا هم خپل زړه صبرومه ، نور دې نه یادوم

تا د رقیب سره جانانه یوځای نه شم لیدی
زه درنه بل وطن ته ځمه ، نور دې نه یادوم

نور به زه یاره ستا لپاره اوښکې نه تویوم
بس زندګي تېروم سمه ،نور دې نه یادوم

ته مې په دغه سوي حال باندې خندا کوې ،او
زه ټوله شپه ژاړم له غمه ،نور دې نه یادوم

ګوهره ته به دا دروغ وایې تر کومه پورې
چې بس دا ځل دې یادومه ،نور دې نه یادوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لږ ساده و .لیونی نه و ملګرو
ګوهر دومره بد سړی نه و ملګرو

دا په زړه مې چې د کوم خنجر ګوزار دی
دا اشنا ښکاري ،پردی نه و ملګرو

د پښتو په شاعري کې به مې راج وي
که خیرت و او مرګی نه و ملګرو

دغه چم و، دا کوڅې وې، دا محفل و
تاسو نه وئ، ساتېری نه و ملګرو

دا(شاعر) چې اوس په چیغو چیغو ژاړي
دا په زړه دومره نری نه و ملګرو

دا غزل به د ګوهر درته یادګار وي
خامخا که چیري دی نه و ملګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د دغه باغ او د بلبل مزه اوس نه ده پاتې
پانې يې زهر شوې د ګل مزه اوس نه ده پاتې

دستا په سترګو کې د مينې اظهار نه ښکاري اوس
ستا د خواره واره اوربل مزه اوس نه ده پاتې

ښېښتانه اوس دلته په ژوند باندې ستومانه دي ټول
د پېښور او د کابل مزه اوس نه ده پاتې

ياره چې ستا خوږو يادونو په کې ژوند تېراوه
ددې زړګي ددې ګوګل مزه اوس نه ده پاتې

چې يار دې لاړه بې وفا شو،د بل چا شودرنه
ګوهره ستا هم د غزل مزه اوس نه ده پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې دوه مین کړي سره ښکل،ماته رایاده شې ته
بورا چې کښني په کوم ګل ،ماته رایاده شې ته

ما چې دستا د هېرېدلو کوشش کړی هر ځل
تر ټولو زیاته هغه ځل ،ماته رایاده شې ته

په پردیسي کې راته هر څوک ستا په څېر ښکارېږي
لاس چې وهي څوک په اوربل ،ماته رایاده شې ته

هغه چې تا به د کابل خوږې قیصې کولې
ذکر چې کړ ي څوک د کابل ،ماته رایاده شې ته

دساه په هره یوه کړۍ مې دستا نام نوشته
د ژوندانه په هر منزل ،ماته رایاده شې ته

د خیال او فکر تخیل مې د ستا لور ته یوسي
ګوهر چې لیکمه غزل ،ماته رایاده شې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې وفا ! ستا پرېښولو ته خفه یم
زه د خپل ژوند تېرولو ته خفه یم

ګران کار نه دی ستا تر دره خو به درشم
خو واپس بیرته راتللو ته خفه یم

دا نو څنګه محبت دی چې کال تېر شو
د یوې خولګۍ غوښتلو ته خفه یم

زه اوس بیا نوی مین شوم ،رنګ مې زیړ دی
بیا سوچو او ژړېدلو ته خفه یم

زه په مینه کې هر وخت ځکه کړیږم
چې دخپل یار هېرولو ته خفه یم

بیا شپه راغله تنهایي شوله ګوهره
درد،په شعر کې رانغښتلو ته خفه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما ویل بیا به مینه نه کوم خو بیا مې وکړه
بس دومره پوه شومه جانانه چې خطا مې وکړه

خدایه هغه کس رانصیب کړې چې په زړه کې مې دی
بیګا مې وژړل ښه ډېر او دا دعامې وکړه

ته خو به خود هم نه منې چې زړه دې وړی له ما
غل خو پخپله باندې نه وایي چې غلا مې وکړه

تا هم خپل کار اوکړ جانانه او جفا دې وکړه
ما هم خپل فرض دی پوره کړی او وفامې وکړه

بیا خو به ته هم ټوله شپه ژاړې ،پښېمانه به یې
که دې ازار کړمه لالیه او ښېرا مې وکړه

د رقیب سر مې دی مات کړی د خپل یار په چم کې
ګوهره خوښ یمه چې دا لویه غزا مې وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د جانان له ډېره غمه شاعري کړم
د هجران له ډېره غمه شاعري کړم

بیا د یار له کوڅې راغلم بې دیدنه
یم روان، له ډېره غمه شاعري کړم

چې دا دومره درونډ غم یوسم ،کاڼی نه یم
زه انسان له ډېره غمه شاعري کړم

د بیلتون او درقیب تر منځ راګېر یم
یم حیران،له ډېره غمه شاعري کړم

چې زما د شاعري سبب دې وپوښت
اخ قربان ! له ډېره غمه شاعري کړم

فکر مه کړئ چې ګوهر بس سم وزګار دی
په ایمان، له ډېره غمه شاعري کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ورځ مې خرابه وي چې تاته مې کتلي نه وي
داسي شپې کمې دې چې ما په کې ژړلي نه وي

هغه سړی د بېلتانه په غمو څه خبر وي
چا چې په ټول ژوند کې غمونه هیڅ لیدلي نه وي

په دې دنیا کې هر عمل لکه په غره کې چیغه
بد به ونه ریبي چې هر چا بد کرلي نه وي

خدایه تر هغه مې ژوندی لرې تر څو پورې چې
ټول پښتانه مې په یوه ټغر لیدلي نه وي

د ستا په هجر ګلالۍ دومره ژړلي دې ما
دومره به تا چېرته په عمر کې خندلي نه وي

ګوهر له تاسره کړي دومره ډېره مینه یاره
ستا په خوب خاطر کې هم کله راغلي نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مــین چــې نــه وي زنــدګي بانــدې هــیڅ نــه پــوهېږي
هغــه پــه درد د تنهــایي بانــدې هــیڅ نــه پــوهېږي

زړه چــې ورنــه کــړې دلــداري بانــدې هــیڅ نــه پــوهېږي
دا ښــکلي ښــکلي پــه یــاري بانــدې هــیڅ نــه پــوهېږي

کلــی یــې ټــول پــه مــا خبــر کــړ ځوانیمرګــه یــې کــړې
وړه جینــۍ پــه ربیــاري بانــدې هــیڅ نــه پــوهېږي

څوک چې سرې شونډې، توري سترګي شاعري نه بولي
والله هغــوئ پــه شــاعري بانــدې هــیڅ نــه پــوهېږي

د خلکـو زړونـه یـې پرېښـې دي جومـات کـې ناسـت دی
زاهــد پــه چــل د بنــدګي بانــدې هــیڅ نــه پــوهېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د سترګو نشانه به شم یوه ورځ
د غمونو افسانه به شم یوه ورځ

که ستا حسن زما مینه وه همداسې
د دې خلکو تماشه به شم یوه ورځ

له دې غم او له ژړا سره زړګیه !
ته غم مه کړه ،اموخته به شم یوه ورځ

که دې هره ورځ دا هسې ځورولم
درنه لاړ به شم، خفه به شم یوه ورځ

د غزل د عروجونو په اسمان کې
لکه ستوری رانبکاره به شم یوه ورځ

د هغې د لیونۍ مینې د لاسه
سودایي او دیوانه به شم یوه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا راباندي راغلل ستا غمونه، دریابونه
یاره وارخطا مي شول خیالونه، دریابونه

ژوند دی تېروم یې بس په تشو امیدونو
ځکه راته ښکاري سرابونه، دریابونه

نن مي په یو جام ګوذاره نه کېږي بې سوره یم
نن خو ساقي راکړه دریابونه، دریابونه

سترګوپه دریاب کي چي دي دوو کسو ته ګورم
ذهن ته مي راشي زر موجونه، دریابونه

تراوسه مي یوه خبر خوښېږي، رایادېږي
چا راته ویل چي کتابونه، دریابونه

ولي مي په چیغو ژړوې داسي ناترسه
په مخ مي ځي د اوښکو سېلابونه، دریابونه

شعر کي دي ګوهر د حکمت غواړمه ګوهره
ډک دي له ګوهرو دي شعرونه، دریابونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه کې پیدا شوې مې جذبه ده، عجیبه غوندې
خدایه دغه مینه پښتنه ده، عجیبه غوندې

داچې په خاورین وجودسېلونه داسمان کوي
خلکود ضعیف انسان رتبه ده، عجیبه غوندې

ځان او له جهان نه سړی دومره بې پرواکړي
څومره دادعشق ظالم نشه ده، عجیبه غوندې

سترې دې په ژوند کړي خوپه مرګ دې قدر زیات شي
دغه دود،دستور او فلسفه ده، عجیبه غوندې

یادونه دې دسیورې غوندې ګڼه راسره درومي
ځارجانانه زما اوستا رشته ده، عجیبه غوندې

په ژبه د نغمو کې دزړه درد بیانول دي
ګوهره شاعري هم سلسله ده، عجیبه غوندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مي رانه غواړي د اشنا په څېر یو څوک
نه مي کړ پیدا یاره د ستا په څېر یو څوک

هو دا منم ښکلي به ډېر وي دې جهان کي
زه غواړمه د هغه بې وفا په څېر یو څوک

ته که په خپل حسن باندي ناز کوې دا واوره
نه به کړې مین ښکلیه زما په څېر یو څوک

کله چي را یاد شي تول دردونه مي قرار شي
زړه کي مي دی مېشت دمسیحا په څېر یو څوک

ښکاري دغه خاوره یو ځل بیا انقلاب غواړي
خدایه کړې پیدا د احمدشاه په څېر یو څوک

وتراشي لفظونه ترې ګوهر د غزل جوړکړي
صفت لري دې ځای کي دکیمیا په څېر یو څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېري ژړا مي سترګي سرې دي ،راشه
شپې مي کلونو نه اوږدې دي،راشه

ټوله شپه ویښ یمه د ستورو غوندې
د بېلتانه ترخې لمحې دي،راشه

لا خو دي زه په ناز پوی شوی نه یم
لا مي په زړه پاتي کیسې دي،راشه

په لوی جهان کي ځان یوائې بولم
د محفل ټولي شمعي مړې دي،راشه

جانانه بس دی نور د خدای په خاطر
راسره کړې دي وعدې دي، راشه

عمر مي ټول په انتظار کي تېر شو
زما ګوهر اخري شپې دي، راشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګل وې خو اغزی شوې،له نظره شوې
لاړلې پردی شوې،له نظره شوې

اخ زړه سپېلنی شوې،له نظره شوې
ښکلو ته لوګی شوې،له نظره شوې

څه درسره وکړم خواروزار ژونده
غمجن مازيګری شوې، له نظره شوې

خوشحال به وې، بې غمه وې، خندل به دي
اوس چي رازلمی شوې، له نظره شوې

خدای خبر ګوهره چي په چا پسې
لاړې لېونی شوې، له نظره شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا دې له ځانه سره ولې دا غمونه راوړل
مین شوې څه له زړه او څه له دې دردونه راوړل

له مرګه پس به هم نکیر منکر ته دا وایمه
ما له خپل ځان سره نیمګړي ارمانونه راوړل

موږخلک څه کوو چې څه رنګ تماشې یې وکړې
ستا له کوڅې خو موږ واپس داغلي زړونه راوړل

خدایه په هغوخلکو جنګ پورې کړې،ختم یې کړې
دا کوموخلکو چې زموږ چم ته جنګونه راوړل

دا د هغو کار دی چې څنګ کې یې خنجر نیولی
کنه پښتون خو لاس کې هر چاته ګلونه راوړل

ګوهر دسرو او سپینو وس نه لري ګرانه یاره
د تا لپاره یې څو مات او ګوډ شعرونه راوړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مينه ټينګه اراده غواړي ګوهره
مينه لويه حوصله غواړي ګوهره

په شيشه غر پرې کول اسانه نه دي
دا د عشق پاکه جذبه غواړي ګوهره

اوس مې زړه کې د جانان يادونه نشته
يادول خو حافظه غواړي ګوهره

زړه مې زړه غواړي له تانه، زړه دې راکړه
زړه مې نور ځيزونه نه غواړي ګوهره

دلته خلک مينه کفر ګڼي چوپ شه
دلته خلک بهانه غواړي ګوهره

شاعري اسانه نه ده ،شاعري خو
د غمونو سرمايه غواړي ګوهره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کاشکې تللی وای له ځانه چېرته لرې
له دې خلکو له جهانه چېرته لرې

زما زړه کور د غمو او اندېښنو دی
لاړ شه بل ځای ته ارمانه چېرته لرې

دلته خلک قدر نه کوي د مینې
ځه چې وتښتو جانانه چېرته لرې

دا په کوم ځای کې شوم پاتې خبر نه یم
زه د عشق له کاروانه چېرته لرې

بیا یې قدر ور معلوم شي ،بیا خفه وي
څوک چې لاړ شي له یو چانه چېرته لرې

دا جنګونه او دا شر خدایه ته یوسې
بس یو خوا ته له افغانه چېرته لرې

که مې څه مجبوري نه وای ګوهر وایي
زه به نه تلم له جانانه چېرته لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګډ مې شوې په وینه کې خپل ځان کې راته ته ښکارې
خدایه په دوو سترګو د جانان کې راته ته ښکارې

سره غرمه کې ته یې . په زېړې مازدیګر تا وینم
ستورې شې، سپوږمۍ شې پاس اسمان کې راته ته ښکارې

کله چې یوازې شمه،سر په زنګون کېږدمه
خیال شې تصور شې په ګرېوان کې راته ته ښکارې

دا ځکه د دنیا له ستمونو فریاد نه کړم
خدایه ! په دې هر سخت امتحان کې راته ته ښکارې

څنګه اوس له تا نه بغیر بل چاته زړه ورکړمه
یه جانانه ! خدایږو په ایمان کې راته ته ښکارې

پرته ستا له مخه زه په سترګو بل څه نه وینم
ټولو ښایستونو د جهان کې راته ته ښکارې

زه ګوهر خو ستا له ښکلو سترګو الهام اخلم
ځکه په هر مخ د خپل دېوان کې راته ته ښکارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له خپل زړه به بې اوباسم ارمان رو، رو
هیروم به نازولی جانان رو، رو

ستا غمو په ما خوبونه حرام کړي
ټوله شپه مې اوښکي ځي په ګرېوان رو، رو

د ځواني بېړۍ مې ګورم چې ډوبیږي
د بیلتون په میرات مړي طوفان رو، رو

ماته هغه وخت ته زیاته رایادیږي
چې ماښام وي او وریږي باران رو ،رو

تل به نه وي ستا غرور، زما ژړاګاني
خدای به تیر کړي ستا د حسن دوران رو، رو

اعتبار سړی په چا وکړي حیران یم
یاران خیږي د لستوڼي ماران رو، رو

داسي ښکاري چې اخر به لیونی شم
زه پوهیږمه ګوهره په ځان رو، رو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانان د عشق په دا م کې ګیر کړم، بیا یې پرېښولم
بند یې د زلفو په زنځیر کړم، بیا یې پرېښولم

هغه سړی مې څنګه یار شو، څه بې وخته لاړو
زه یې ښه پوهه په تقدیر کړم، بیا یې پرېښولم

مخ یې له ورایه راښکاره کړ، خوله یې رانه کړه بیا
ظالم د خپل حسن فقیر کړم، بیا یې پرېښولم

ما به د شمعې غوندې درسته شپه په وینښه خوړه
جانان عادت زه په شوګیر کړم، بیا یې پرېښولم

د بې وفا لالي قیصه به درته څه وکړمه
ګوهره بس زه یې شاعر کړم، بیا یې پرېښولم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر ځل داسې شوې چې له ځانه یو تېر شوې
عشق کې مونږ له ګټې او تاوانه یو تېر شوې

شپږ کلیمې ووایو چې ستا له کوځې راشو
هسې نه چې هلته له ایمانه یو تېر شوې

څو چې دلته خلک قدر پېژني د مینې
هاغه وخت به موږ له دې جهانه یو تېر شوې

یار مو له رقیب سره لیدلی دی په څنګ کې
څو واري له دې سخت امتحانه یو تېر شوې

اوس خو د حالاتو مجبوري ده کنې هر وخت
موږ له خپلې خاورې ډېر په ګرانه یو تېر شوې

یار، رانه لاس واخیستو ګوهره دا سې وخت کې
اوس چې موږ د مینې له اسمانه یو تېر شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې د خپل زړه له دېرې نه بهر مه اوباسه
جانانه ما د حافظې نه بهر مه اوباسه

د یو چا غم په مخه کړی یمه دلته راغلم
ساقي ما نن د میکدې نه بهر مه اوباسه

زه مې په خپل ځان باندې نه یمه، په تا ډاربږم
ما پسې سر له دروازې نه بهر مه اوباسه

دا څه خبرې مې بس پرېږده چې په زړه پاتې وي
دا څه خبرې مې د خولې نه بهر مه اوباسه

نور مې په ځان پسې د خلکو تر مخ مه ژړوه
ما د پښتو له دایرې نه بهر مه اوباسه

ګوهره دلته مې هم زړه ډېر بې قراره دی، خو
ما مې دخپل یار له کوڅې نه بهر مه اوباسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په یاري کې راته هر امید ، ارمان ښکارېږي
په دغه رنګ خو دغه ژوند تېرول ګران ښکارېږي

زما په زړه کې محبت داسې ریښې وکړلې
چې اوس له ورایه راته هر ښکلی جانان ښکارېږي

ځوک چې په ښکلو اعتماد کوي او زړه ورکوي
ماته خو دغه سړی خدای شته ډېر نادان ښکارېږي

دا به زما ددغه خپل پښتون طبیعت وجه وي
رقیب که هر ځومره شي نیک، ماته شیطان ښکارېږي

له دې نه پورته نو دا مینه نوره څه ته وایې
تاته چې ګورمه جانانه ،ماته ځان ښکارېږي

دا د اسلام ټیکه دارانو ته له ځانه پرته
په دې دنیا کې خدای که هیڅوک مسلمان ښکارېږي

دغه زوی مړي په پردو غمو ځواني ضایع کړه
چې ورته ګورم ګوهر هر وخت پریشان ښکارېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته پته ده چې ښه درته یادېږم
ته دروغ وایې له زړه درته یادېږم

راشه مخ قبلې ته واړوه جانانه
بیا قسم وکړه چې نه درته یادیږم؟

دواړه سترګې دي بیا ډکي دي له اوښکو
مور وهلې یې که زه درته یادېږم؟

اخ جانانه زړه مې تړک شو پښو ته راغی
څه دې وویلو څه؟ درته یادېږم؟

چې یو ځل د تورو خاورو بندیوان شم
نو ګوهر به بیا هله درته یادیږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه ستا د خپلولو طریقه نه راځي
په تا د ځان قربانولو طریقه نه راځي

دې ګلابي مخ ته دې ځکه هسې ځير ګورمه
د دې ګلاب د ښکلولو طریقه نه راځي
یم مسلمان یمه افغان پرته له خدایه، بل ته
بې خوده سر د ټيټېدلو طریقه نه راځي
ځان سره سل رنګه خبرې او سوچونه وکړم
خو د یار مخکې د ویلو طریقه نه راځي
ته یې ښکلا ته خوشحالي ته مې سکون یې د ژوند
پرته له تا د اوسېدلو طریقه نه راځي
خاوند ه ته خو مې د خوږ زړګي نه ښه خبر یې
د دعاګانو د غوښتلو طریقه نه راځي

په دې خوږه ساده پښتو کې به دې ستایم هر وخت
نور ما ګوهر ته د لیکلو طریقه نه راځي

د جلال امرخیل د غزل په لیکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن مې په زړګي مسته هوا راځي
داسې راته ښکاري چې اشنا راځي

ستا یادونه ما کړي وراخطا داسې
سم لکه جبریل چې په حرا راځي

ستا د خندنو سترګو بلا واخلم
زه چې درته ګورمه ژړا راځي

زما د زړه د یاد له کوه طور څخه
یار له هرې خوا نه ستا ندا راځي

زما د لیونتوب پوښتنه مه کوه
ګوره دا الزام به بیا په تا راځي

یار راته وعده د سبا راکړله
خدایه اوس به کله دا سبا راځي

ښه وخت به ګوهره خیر دی هم راشي
تل خو په تیارو پسې رڼا راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ووايم روح که درته زړه ووايم
يمه حيران چې درته څه ووايم

محفل دی ټول له رقيبا نونه ډک
د زړه قيصه به په لېمه ووايم

کله دې سوچ کې دومره لرې لاړ شم
چې تاته ځان او ځان ته، ته ووايم

دا تورې زلفې که دې توره شپه ده
بيا به دې سپين مخ ته لمبه ووايم

که دې ژوندی دملالۍ تاريخ کړ
درته به کلکه پښتنه ووايم

ګوهره مه پوښته د زړه رازونه
ښه به وي دا زه چه څه نه ووايم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه شمع سوځېدم به تر سهاره
ستا فراق وه، ژړېدم به تر سهاره

د هجران ترخې شپې وې، تنهایي وه
بې وسي وه، کړېدم به تر سهاره

کرۍ شپه به ستا په لارو په کوڅو کې
لېونی وم ، ګرځېدم به تر سهاره

د غماز او ستا تر منځ به مرکې وې
زه به ناست وم، ځورېدم به تر سهاره

چې به یار په غېږ کې ونیولم کله
بیا به مست وم، زنګېدم به تر سهاره

هر شپه چې تېریده به ستا په غم کې
اف توبه ده! مړ کېدم به تر سهاره

پاکه مینه وه ګوهره، په یوه خوله
عجیبه ده، شرمېدم به تر سهاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سوزې مې په څه په سره انګار باندې جانانه
مه ږده شنه خالونه په رخسار باندې جانانه

زړه مې نور زخمي دی او وتلی دی له کاره
غمونه راکوه خو لږ په شمار باندې جانانه

کړی شپه مې په غېږ کې د شبنم په شانې پروت وې
مه پاڅېږه اوس په شنه سهار باندې جانانه

بیا به هم په جاره ستا د مینې اعلان وکړم
که شمه د منصور غوندې په دار باندې جانانه

تا چې له غماز سره لاس یو کړ زما مرګ ته
زړه مې درنه تور شو په دې کار باندې جانانه

غلی مه تېرېږه ګوره لاس کړه راته پورته
کله مې چې راشې په مزار باندې جانانه

بس دی کنه نور د سپینې خولې وعده پوره کړه
مړ دې کړ ګوهر په انتظار باندې جانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ستا له دغو سترګو غلچکو نه تښتېدم
ساده وم ،د تقدیر له فیصلو نه تښتېدم

خبره چې د یار او د اغیار سره یوه شوه
زه هر وختې له داسې حادثو نه تښتېدم

ستا بې وفایي مې زړه تور کړی له هر چانه
ګرم نه وم که له خپلو او پردو نه تښتیدم

ژوند کې په لومړي ځل ما جانان ته غصه کړې
لومړی ځل زه له خپلو حوصلو نه تښتیدم

خوب کې مې د نن سبا شیخانو حالات ولید
توبه مې له توبو شوه، له توبو نه تښتېدم

خلک یې پراته دي په دربار چې ډلې ډلې
ګوهره زه ډېر لري له هغو نه تښتیدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نور به زه له پاکه خدايه څه غواړم
ته چې زما نه شوې بل څه نه غواړم

عمر مې ټول ستا په خوښه تېر کړلو
اوس خو هغه ومنه چې زه غواړم

ګوره د دنيا وړې دي نه يمه
مينه درنه غواړمه او زړه غواړم

نن بيا نا اميده شوم راستون کورته
ما خو وې د يار نه به نن خوله غواړم

ځه ګوهره نور به درته څه وايم
بس خو دښمنان دې واړه مړه غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ټول عمر کې ما دغه خطا کړې ده بس
چې مینه مې له تاسره رښتیا کړې ده بس

دا ولې مې تر اوسه نه هېرېږي هغه کس
هغه خو ماته یو ځلې خندا کړې ده بس

خدای خو دې زما په حال کړه یو واري جانانه
هر وخت مې ستا له پاره دا دعا کړې ده بس

زما د ژړا ګانو او غمونو په بدل کې
جانانه تا له ما سره جفا کړې ده بس

سرونه مو له تنه بېلوي او راته وایي
یې تاسو کافران، تاسو ګناه کړې ده بس

نه خوب وه، نه خندا وه نه خوښي وه نه مستي
په عشق کې ما ګوهره صرف ژړا کړې ده بس

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خپلـــي زنـــدګۍ نـــه پـــه تنـــګ شـــوى يـــم
يـــاره لـــه ځـــوانۍ نـــه پـــه تنـــګ شـــوى يـــم

زه خـــــو دې د خلکـــــو د خنـــــدا کړمــــــه
بـــس ســـتا لـــه يـــارۍ نـــه پـــه تنـــګ شـــوى يـــم

نـــــور دې د ژړا کيســــــه کـــــې نــــه يمــــه
نـــور دې لـــه تېګـــۍ نـــه پـــه تنـــګ شـــوى يـــم

زه خـــــو يـــــې لـــــه نښـــــې شـــــمرې وويســـــتم
بـــس لـــه دې جينـــۍ نـــه پـــه تنـــګ شـــوى يـــم

کلـــه بـــه لـــه دې عـــذاب نـــه خـــلاص شـــمه
يـــاره پرديســـۍ نـــه پـــه تنـــګ شـــوى يـــم

درد د زړه پــــــه خپلــــــو وينــــــو ليکمــــــه
ګـــوهره شـــاعرۍ نـــه پـــه تنـــګ شـــوى يـــم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستاد سپینې خولې وعدې راته یادېږي
هغه تېرې ورځې شپې راته یادېږي

لکه ستورې تر سهاره پورې ویښ یم
ستا د نیمو شپو کیسې راته یادېږي

چې هر څو یې هېرومه ،هېرومه
هومره زیاته خدای منې ،راته یادېږي

ستا د هجر درد مې زړه کې لا موجود دی
لا تر اوسه ها شیبې راته یادېږي

لکه شمع تر سهاره پورې سوځم
تویومه اوښکې مرې، راته یادېږي

ها، ګوهر غریب به څنګه وي همزولو؟
نن خو ډېر بې اندازې راته یادېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لارو ته ځير ګورم د اشنا لار رانه ورکه ده
خدايه په دې خلکو کي دتا لار رانه ورکه ده

د وخت په ګردابونو کي يم هسي راګېر شوی
مخکي مخکي ځمه خو په شا لار رانه ورکه ده
حال مي د مجنون نه هم بدتر شو ستا په مينه کي
څيري ګرېوان ګرځم د صحرا لار رانه ورکه ده
هر څوک چي مي يار که ،اغيار جوړ شو ترې
يا زه يم بې وفا يا د وفا لار رانه ورکه ده
دا په وطن څنګه د غمونو باد رالوتی
ټول خلک زړيږي د خندا لار رانه ورکه ده
خدايه دې زلمو ته بس قلم په لاس کي ورکړې
د جهل توره شپه ده د رڼا لار رانه ورکه ده

زه ګوهر افغان يمه د سر ټيټول نه راځي
نه ګورم دنيا ته د دنيا لار رانه ورکه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خپل ژوند له تقدير سره خبري کړم
بيا ستا له تصوير سره خبري کړم

خوب مي ليده څوک رانه هر څه واخلي
اوس يې له تعبير سره خبري کړم

کله ستا د مينې په خيالونو کې
"پاچا" شم له "وزير" سره خبري کړم

اوس خو مي ډېر لوړ دی سندريز فکر
اوس خو له پامير سره خبري کړم

نه يرېږم اوس له زولنو ځيني
يم لېونی شوی له زنځير سره خبري کړم

بيا ګوهره ناست يمه غزل ليکم
بيا له خپل ضمير سره خبري کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیــا مـــې پـــه زړه اوري نـــن یادونـــه د خپـــل کـــور
کیــږي مـــې تـــر ســـترګو دیوالونـــه د خپـــل کـــور

هـــر ځـــای چـــې واړه ماشـــومان ووینم پـــه لوبـــو
ذهـــن تـــه مـــې راشـــي زرګلونـــه دخپـــل کـــور

څـوک چـې مـې د کلـي لـه خـوا راشـي ورتـه خـوښ یـم
ورشـــم تـــرې نـــه وپوښـــتم حالونـــه د خپـــل کـــور

اوښـــکو نـــه مـــې ډکـــي شـــوې لېمـــې لکـــه یتـــیم
ومـــې لیـــدل بیـــا نـــن تصـــویرونه دخپـــل کـــور

مـــه ویښـــوی دا مســـافر ځـــوان دې وي ویـــده
وینـــي بـــه شـــاید چېرتـــه خوبونـــه د خپـــل کـــور

ډوب شې پـه سـوچو کـې بیـا لـه ځان سره موسکی شې
بیـــا دي رانـــژدې شـــول جـــوړ وختونـــه د خپـــل کـــور

کلـه چـې راسـتون شـم لـه روزګـار سـتړی سـتومان
ډېـــر وکـــړم ګـــوهره ارمانونـــه د خپـــل کـــور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه په بې وفا باندې اوښتی یم
خلکه په بلا باندې اوښتی یم

نه مې خپلوي، نه مې پرېږدي بل ته
داسې په یو چا باندې اوښتی یم

نن مې اندازه د خوشۍ نشته هیڅ
نن په ورک اشنا باندې اوښتی یم

وار کوه د کړس خندا دې ځار شمه
نن خو په ژړا باندې اوښتی یم

هره یوه ادا یې جوړوي غزل
د حسن په پاچا باندې اوښتی یم

نه ګوهره اوس یې پرېښودی نه شم
اوس په دې ګناه باندې اوښتی یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن مې چې جانان راپورې وخندل
خدایګو ټول جهان راپورې وخندل

مینې دې له عقل نه وزګار کړمه
ځکه هر انسان راپورې وخندل

کله چې مې اوښکو باندې لوند خیشت شو
خپل ښیرې ګرېوان راپورې وخندل

دومره بیمار زړه درځیني تلی یم
یاره چې درمان راپورې وخندل

پوی شومه چې ښومره ارمانجن یمه
کله چې ارمان راپورې وخندل

زه چې په ژړا شوم، دروغ نه وایم
یار مې په ایمان راپورې وخندل

ښومره لېونی شوم ګوهر تا پسې
دا دې اوس خپل ځان راپورې وخندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنهایي

پرون سهار مې ځان سره وعده کړې وه
چې زه به دې بیا نه یادوم
ته چې ما نه یادوې
زه به هم تا نه یادوم
نوره خوشحاله ژوندکي تېروم
نور خپل درسونه وایم
ها بې وفا نه یادوم
ستا تصویرونه مې وسوزل ټول
د محبت هغه خطونه مې وسوزل ټول
ستا نشاني مې ټولې ماتې کړلې
ها په مریو جوړې شوې
هغه اینې مې ټولې ماتې کړلې
ماویل زه به تا نه یادوم
بیا ترماښامه د ملګرو سره بوخت وم
ته راته نه یادېدې
خو
کله چې تیاره شوه
شپې خپلې کمځۍ خلاصې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول انسانان ویده شول
په خپلو ځالو کې مارغان ویده شول
زما د زړه دنیا کې
تنهایي شور شروع کړ
او د نورو ورځو نه
زیاته رایاده شولې
په توره شپه کې راته ته ښکارېدې
په هر یو ستوري کې مې ته لیدلې
بله ډېوه کې راته ته ښکارېدې
سترګې مې ډکې شوې له اوښکو ګرانې
او د کاروان هغه یو شعر را یاد شو
ورته ګورم په کتو یې نه مړېږم
تنهایي مې د جانان جامې اغوستې

پېښور، د شپې درې بجې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خیال و،تصور و، وسوسه وه او که ته وې؟
هیڅ نه و،د اوبو په سر څپه وه او که ته وې ؟

ستورو کې،په لمر کې،په سپوږمۍ کې مې لیدلې
حیران وم چې دا ورځ وه او که شپه وه او که ته وې !

په هر غم،هره خوښۍ او هره لار به راسره و
جانانه دا زما خپله سایه وه او که ته وې !؟

ستا نه وروسته ولې دغه ژوند راباندې بوج دی
د ژوند د تېرولو بهانه وه او که ته وې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خپل ځان ته له ناکامه ځورېدم او ژړېدم
په سره اور د فراق کې سوځېدم او ژړېدم

میني دې جنون ته رسولی وم جانانه
له ځان سره به هر وخت غربېدم او ژړېدم

تا چې به په تلو تلو کې په شا شا راکتلو
پرون په هغو لارو تېرېدم او ژړېدم

کله چې به تاته مخامخ شومه لالیه
له ډېري خوشحالۍ به خندېدم او ژړېدم

یاران چې به مي ولیدل په څنګ کې د اغیار
زه به له غیرته شرمېدم او ژړېدم

ما چېرته په عشق کې خندا ونه کړه ګوهره
هر وخت به له غمه کړېدم او ژړېدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په هر مین به خامخا دا امتحان تېرېږي
چې محبت کې به له ګټې او تاوان تېرېږي

ته ښه بې غمه په پاسته پالنګ خوبونه کوه
په ما غریب دلته اوږدې شپې د هجران تېرېږي

یاره زموږ په خلکو څه عجب حالات راغلي
ځیني له سر تېرېږي،ځیني له ایمان تېرېږی

چا چې زموږ پښتون غرور ته سپک نظر کړی دی
هغوئ په هر دور مختور له دې جهان تېرېږي

ستا له جفا نه پس په دې خبره پوه شومه زه
چې په دنیا کې هم قیامت په یو انسان تېرېږي

په دې ښه پوی شه چې دا ښکلي وفا نه پېژني
ځکه مرګ غواړي خو ګوهر اوس له جانان تېرېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا په ټول ژوند راته د یار په سترګه ونه کتل
ما درته بیا هم د اغیار په سترګه ونه کتل

له کومه وخته چې مې ستا میني ته ملا تړلې
بیا مي بل کار ته هیڅ د کار په سترګه نه وکتل

چا چې تېرې کړې زموږ په پاکه خاوره باندې
ما ورته چېري د وقار په سترګه ونه کتل

پښتنو ځای ورکړ دښمن ته،خو چې ټک یې ورکړ
دوئ ورته بیا هم د ښامار په سترګه ونه کتل

احساس څوک نه لري ګوهر چې چېرته ژوند تېروي
ګوهر هم دې ښار ته،د ښار په سترګه ونه کتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بس چې په تا مې باور نه شو پاتې
نور په هیچا مې باور نه شو پاتې

ما ازمایلي دي په سخته کې ټول
په هیڅ اشنا مې باور نه شو پاتې

مینه،اخلاص په کې څوک نه پېژني
په دې دنیا مې باور نه شو پاتې

ستا په خندا کې هم دهوکه پټه ده
ستا په ژړا مې باور نه شو پاتې

ټولې قیصې دي چې دروغ کړې دي
ستا په رښتیا مې باور نه شو پاتې

تا چې د ژوند لارې جدا کړې له ما
مرمه، په سا مې باور نه شو پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نور دې له چمه کډه وړمه، ځمه
تاته وروستی سلام کومه، ځمه

هره خبر چې دا غیار په خوله کړې
زړه می غورځیږي له دې غمه، ځمه

تا چې د خلکو مخ کې ورټلم
درته په ژوند بیا نه راځمه، ځمه

اوس مې د زړه کورګی په تا اباد دی
اوس داسې مه وایه چې ځمه، ځمه

وطنه، څه وکړمه ځار دې شمه
د څو کسانو له ستمه، ځمه

ګوهره زړه مې له دنیا نه تور دی
نور دې په خدای باندې سپارمه، ځمه

یادونه: خدای خبر چېرې مې دا د مطلعې نیم بیته: تاته وروستی سلام کومه ځمه: تر سترګو شوې وه ،خو هره ورځ به مې خوله راتله،هم هغه وه چې غزل مې کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوب ،ارام،سکون دې نه وای خوچې ته وای
لوږه تنده بس چې څه وای خو چې ته وای

چې ته غوږ وای ما په مینه درته کړلی
څه کیسې چې مې په زړه وای خو چې ته وای

رونه شپه وای د ستا لاس وای زما لاس کې
او یو بل ته په کاته وای خو چې ته وای

دا د شپو ورځو له جاله وای وتلې
بس ټول عمر په مزله وای خو چې ته وای

ها ګوهر هم اخر لاړو چې ویل بې
څه به ښه وای څه به ښه وای خو چې ته وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پخلا به شي،زما به شي جانان که خدای کول
پوره به مي شي يو ورځ دا ارمان ،که خدای کول

ګوره چي ډېر زر به د مظلوم لاسونه رسي
ددغو ظالمانو تر ګرېوان ،که خدای کول

دا چي مو په حال باندي خنديږي، خوشحاليږي
په دوئ به هم راځي دا امتحان، که خدای کول

دومره دي په حسن غرور مه کړه نازولې !
تېر به دي شي ډېر زر دا دوران، که خدای کول

زړه ته درنزدې کړه ګوهر،ښکل يې کړه په مينه
ټول عمر به يې ياد وي دا احسان، که خدای کول

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د يو چا په انتظار ،تر ډېره وخته
يم تر اوسه ناقرار،تر ډېره وخته

په اوږدو او په ترخو شپو دهجران کې
پاتې شوی يم بيدار تر ډېره وخته

هسې يو ځل تا په شا وه،راکتلې
ما دې وڅارله لار،تر ډېره وخته

اې واعظه لږ ددې وضاحت وکړه
ښکلې نه کوي اقرار تر ډېره وخته

ګرانې ستا هغه ترخې ترخې خبرې
دا به ساتمه يادګار تر ،ډېره وخته

ډېر پخوا مې وه د تورې خرپ ورکړی
بيا مې ونه ليد اغيار،تر ډېره وخته

چې مې يو ځل ستا دمينې شراب وڅکل
زه ګوهر ومه خمار، تر ډېره وخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چېرته سره لبان او سپین رخسار او چېرته زه
وخت کړو سره لري، چېرته یار او چېرته زه

یاره ! مه پوښته د ژوند احوال مې مه پوښته
چېرته ستا په مینه کې قرار او چېرته زه

ته که امر وکړې له خپل سرنه هم تېر یمه
چېرته ستا له امر نه انکار او چېرته زه

اوس به کوم دلیل شمه غلیم سره پخلا
توبه مې ده خاونده دغه کار او چېرته زه

نن مې د ګوهر تپوس ترې اوکړلو، ویل یې
چېرته بیا اوس هغه غریب خوار او چېرته زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ورځ خو د مینې سفر نه کېږي
تا سره خو ګرانه، خبر نه کېږي

ستا د هېرېدو وعده مې یاده ده
صبر کنه ،دومره خو ژر نه کېږي

مینه سر تېرې غوارې ساده یاره
دا قیمار په بل یو هنر نه کېږي

یو د ستا فراق ته تم کېدی نه شم
نور مې له هیڅ شي نه خطر نه کېږي

هر څومره که ژاړمه په تا پسې
ستا په سخت زړه ولې اثر نه کېږي

شېخه ! اوس د مینې دام کې ګیر یمه
ته به رښتیا وایې ،مګر نه کېږي

تا پسې له هره کاره وواته
دومره دې هم ترس په ګوهر نه کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو زمری بند په زنځیر کې راته ښکاري
ژوند ددې خوب په تعبیر کې راته ښکاري

ستا تصویر د زړه د پاسه ګرځومه
خپل تقدیر په دې تصویر کې راته ښکاري

ستا د وصل شپه زما د قدر شپه ده
هر امید په دې شوګیر کې راته ښکاري

بد انجام د دې وطن د حاکمانو
د شهید د مور په ویر کې راته ښکاري

دا ګوهر څه اخوا دیخوا سړی نه دی
لوی کمال په دې فقیر کې راته ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په لپو لپو اوښکې تویوي ،ژاړي په چیغو
هغه چې مین زړه ازاروي، ژاړي په چیغو

جانان زما تر مخ زما تصویر ټوکړې ټوکړې کړ
اوس هغه پرې تصویر بیا جوړوي، ژاړي په چیغو

هغه چې زه یې هر وخت په سرو سترګو ژړولم
زما نه پس زما نوم یادوي ،ژاړي په چیغو

زما د مسافر زړګي ازار دې درپسې شي
چې مور دې په ملایانو ګرځوي ،ژاړي په چیغو

لږ وپوښتئ پاچا نه چې د دې ذمه وار څوک دي؟
وړوکی یتیم مخ او سر وهي، ژاړي په چیغو

چې ټول خلک ویده شي نو څه چل په ګوهر کیږي
فریاد کړي، په سر خاورې بادوي، ژاړي په چیغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې هر څو دې هېروم، نه مې هېرېږې
درته وبه خورم قسم نه مې هېرېږې

ملامت به يم چې بيرته درته راغلم
خو زه څه وکړم صنم، نه مې هېرېږې

ستا په عشق کې يم دې حد ته رسېدلی
که هر څو راکوې غم، نه مې هېرېږې

اوس خو څه کوې چې نوم دې په جار اخلم
که مې سر پرې کا څوک هم، نه مې هېرېږې

ځکه خوښ يم د رقيب مخ کې يار ووې
ته يې ماته محترم، نه مې هېرېږې

عجيبه ده دا نو څه مانا چې وايې
اې ګوهره نه درځم، نه مې هېرېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې محبت کې لیونی شي سړی
په دغه وخت کې بیا سړی شي سړی

د مین هر څه وې د بل په لاس کې
د معشوقې د لاس بنګړی شي سړی

ځان سره سل رنګه سوچونه وکړي
خو د یار مخکې بیا ګونګی شي سړی

ماته د میني زور ډېر ښه معلوم دی
لمبه لمبه شي ،سپېلنی شي سړی

کله د یو پردي سړي لپاره
له خپلو لري شي ،پردی شي سړی

خدای د یار غېږ کې څه حکمت ایښی دی
که وي سپین ږیری را زلمی شي سړی

چې دعشق ټولو مرحلو نه تېر شي
هله ګوهر شي او غمی شي سړی
د رحمت الله درد د غزل په لیکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما په حال چې اوس خندا نه کوي ،څه به کوي
بي وفا يار چې مي اوس دا نه کوي .څه به کوي؟

دده د لاسه خو ما ټولي رشتې پرېښولې
هغه ظالم چې اوس وفا نه کوې، څه به کوي؟

د پله په څبر چې دې په نيمه لار کي پرېښولم
مسافر زړه چې مې ښيرا نه کوي ،څه به کوي

زما قاتل خو ددې وخت په انتظار کي ناست وو
زما په سر چي اوس سودا نه کوي، څه به کوي

يار يې د دده په مخ کي بل ته ګوري بل ته خاندي
ګوهر غريب چې اوس ژړا نه کوي،څه به کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازاد نظم................جرم

ډېره موده وشوله
چې له خپل ځانه خفه شوی یمه
بس له جانانه خفه شوی یمه
هر یو نفر راته پردی ښکارېږي
له درست جهانه خفه شوی یمه
ژوند مې د هغه مسافر غوندې دی
چې خپل وطن نه لري ،کور نه لري
د خپل زخمي زړګي ټکور نه لري
ټوله شپه داسې په ژړا تېره کړم
لکه یتیم چې پلار نه لري مور نه لري
ژوند مې تېرېږي داسې
لکه دا ژوند چې وي راکړی چا قرضه کې ماته
او زه لګیا یم هغه پور اوباسم
نن په دې لټه کې شوم
چې زما جرم څه دی او په څه خفه یم
په هر یو لوري مې د فکر اس ښه وځغلاوه
بلا بلا سوچونه زړه ته راغلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به د چا قصور د چا وجه وي؟
دا به د هغه بې وفا وجه وې؟
نه نه
عشق او دردونه خو تړلي سره
ژوند او غمونه خو تړلي سره
نو بیا به څه وجه وي
دا د یارانو بې غوري کېدای شي
دا د ملګرو بې رخې کېدای شي
نه نه رښتیا اوس پوه شومه زه
زما یوازي جرم دا دی
چې دنیا نه لرم غریب یمه زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خپل ځان ته له ناکامه ځورېدم او ژړېدم
په سره اور د فراق کې سوځېدم او ژړېدم

میني دې جنون ته رسولی وم جانانه
له ځان سره به هر وخت غږېدم او ژړېدم

تا چې به په تلو تلو کې په شا شا راکتلو
پرون په هغو لارو تېرېدم او ژړېدم

کله چې به تاته مخامخ شومه لالیه
له ډېرې خوشحالۍ به خندېدم او ژړېدم

یاران چې به مې ولیدل په څنګ کې د اغیار
زه به له غیرته شرمېدم او ژړېدم

ما چېرته په عشق کې خندا ونه کړه ګوهره
هر وخت به له غمه کړېدم او ژړېدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درنه لوګی درنه قربان ،راپسي وبه ژاړې
جانانه وبه کړې ارمان ،راپسي وبه ژاړې

اوس مي په حال باندي خندا کړه هیڅ خبره نه ده
چي کله مړ شم په ایمان ،راپسي وبه ژاړې

تل به دي نه وي دغه سره لبان او توري سترګي
چي کله تېر دي شي دوران ،راپسي وبه ژاړې

زه به د تلو اجازه درکړمه خو دومره واوره
څي به دي اوښکي په ګریوان ،راپسي وبه ژاړې

له ډېره کبره نه راګورې نه مي اخلې سلام
په خپلو کړو به شې پښېمان ،راپسي وبه ژاړې

دا د هجران اوږدې اوږدې شپې به په تا هم راځي
شمېرې به ستوري د اسمان ،راپسي وبه ژاړې

دومره خو پوه یم چي ګوهر به درته نه یادېږم
خو چي دروامي خلې دیوان ،راپسي وبه ژاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دژوندګۍ پېرياں کېنستي په ما
که د ځوانۍ پېرياں کېنستي په ما

په خوله چې داسې ګډې وډې وايم
ستا د خولګۍ پېرياں کېنستي په ما

ټوله شپه خوب تربې نه کولای نه شم
د لېونۍ پېرياں کېنستي په ما

ها غنم رنګ يار مې په منډه منډه
رارسوئ، پېرياں کېنستي په ما

بې سره سر مې نه ټيټيږي بل ته
د بندګۍ پېرياں کېنستي په ما

ما وې د خلکو دې ځرمن وويسته
وې د "کرسۍ" پېرياں کېنستي په ما

ګوهر چې هره خبر سپينه کوم
دشاعرۍ پېرياں کېنستي په ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا چي له غصې نه تکه سره يې کليوالې
بيا په څه خبر باندي خفه يې کليوالې

مخ چي په پلو کي کله پټ کله ښکاره کړې
مه شرمېږه اوس خو لا وړه يې کليوالې

ترمي ترمي اوښکي مي په مخ باندي رادرومي
خوب کي مي ليدلې چي ته مړه يې کليوالې

زه خو ستا له سترګو په دې کلي کي اوسېږم
اور شي راته کلی چي ته نه يې کليوالې

بيا دي جوړ همزولو سره کړی دی ورانی
راغلې له ګودر لمده خيشته يې کليوالې ا

اوښکي وچي کړه،بس ومي ويل نه څم درنه
ته خو په رښتيا ډېره ساده يې کليوالې

ګوره دې ګوهر ته يې له زړه نه ډېره ګرانه
خوشحال يې ساته هر وخت نازوه يې کليوالې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یاره تېر په هېر کړه راپخلا شه بیا
وګوره په ناز او په خندا شه بیا

بس ومې ویل بیا به داسې نه کېږي
لاس د مینې راکړه بیا، زما شه بیا

یووار خو مې زړه ته درنژدې کړه ته
خیر دی جانانه بې وفا شه بیا

غېږه راکړه،غېږه راکړه مرم درنه
هله د دردونو مې دوا شه بیا

څوبه دفراق په اور کې سوځمه
څېرته خو را پېښنه په دې خوا شه بیا

لږ خو ته هم خپل ګرېوان کې سوچ وکړه
زه به درته څو وایم چې دا شه بیا

دلته د حق ژبې ترل شوې دي
حق لیکه ګوهره او ګویا شه بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ساعت

نن چې ښوونکې کله
دغه خبره وکړه

"په یو ساعت کې وي شپېته دقیقې "
نو ما په زړه کې یاره دا وویل

ښوونکی په دې نه دی خبر
چې ستا نه پرته په ما

دا یو ساعت لکه یو کال دا سې وي
دا یو ساعت لکه یو کال دا سې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه پرې وشوه خدایه زما دلبر خوداسې نه و
هر وخت په چیغو ژاړي دا ځیګر خوداسې نه و
نه شور د ماشومانو شته نه نجونه ځي ګودر ته
غمګین زموږ د کلي مازیګر خو داسې نه و
نسیم د صبح دم نشته شبنم په سرو ګلونو
ویجاړ زموږ د کلي سپین سحر خو داسې نه و
هر څوک دی وار خطا،خیر د خپلو ځانو غواړي
زموږ د رنګینو ښار پېښور خو داسې نه و
نن هر چا دي زړې جامې اغوستې خفه ګرځي
نکریزي په لاس نه لري ،اختر خو داسې نه و
چي ګورم لاس تر زنې حیران ناست وي په سوچو کې
خوشحال به و،خندل به یې ګوهر خو داسې نه و

پېښور، ۰۹۱۱۱۹

یادونه: پېښور د لر او بر پښتنو ګډ ټاټوبی دی او ډیرو افغانانو دلته خاپوړي کړې او روزل شوي ،داشعر ما هغه وخت لیکلی وه کوم وخت چي د پېښور حالات ډېر خراب وه او په هره هفته کي به یوه یا دوه چاودني کېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته رانه لاړې بې وفا شوې په خندا خندا کې
زه لاس تر زنې شومه پاتې په ژړا ژړا کې

دتا راکړې د سبا وعده به کله راځې
کلونه ووتل جانانه دې سبا سبا کې

څوک به دې ووينې محبوبې ځواني مرګه به شې
بيا چې رانه شې داسې پټه په بېګا بېګا کې

نور دې له سپين مخ او سرو شونډو نه توبه کومه
هسې نه کفر ته مې وباسې خطا خطا کې

پام، هسې نه مړ شم،هسې نه خون مې واخلې
راګوره مه داسې نخرو داسې ادا ادا کې

ښېخه رانده نه يو په ښو او بدو ښه پوهېږو
خلک دې وغولول ډېر پدې تقواتقوا کې

په بل وطن کې مسافر دی، له ډېر وخت نه ګوهر
چې هېر يې نه کړې يادوه يې په دعا دعا کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه کېږي جانانه خامخا سترګي در اوړي
مه راځه په مخه چي زما سترګي در اوړي

مه توروه نوري دغه توري بلا سترګي دي
اخربه له نظره شي بلا سترګي در اوړي

هره یوه خبرچي درقیب دله په خوله کړې
خودبه ډک محفل کي په ژړا سترګي در اوړي

ګل اودشبنم غوندي رشته د موده ترمنځ ګلې
دا ځکه خوپه تلوتلو کي په شاسترګي در اوړي

مړه شي د سرو شونډو سره مه راوځه ښارته
اې کابلۍ پېغلې د هرچا سترګي در اوړي

جانانه په ګوګل کي مي زړګی شي په ټوپونو
کوم وخت چي دغماز دا بې حیا سترګي در اوړي

ته چي لویه لارکي له هغې نه خولګۍ غواړې
څه کوې ګوهره د دنیا سترګي دراوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه په بې وفا باندې اوښتی یم
خلکه په بلا باندې اوښتی یم

نه مې خپلوي،نه مې پرېږدې بل ته
داسې په یو چا باندې اوښتی یم

نن مې اندازه د خوښۍ نشته هیڅ
نن په ورک اشنا باندې اوښتی یم

وار کوه د کړس خندا دې ځار شمه
نن خو په ژړا باندې اوښتی یم

هره یوه ادا یې جوړوي غزل
د حسن په پاچا باندې اوښتی یم

نه ګوهره اوس یې پرېښودی نه شم
اوس په دې ګناه باندې اوښتی یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

روغ او لېوني راته یو شوي دي
خپل دي که پردي،راته یو شوي دي

نیسي مي لمني ورتلی نه شمه
ګل سره اغزي راته یو شوي دي

بیا مي رقیبان د یار په خوله باندي
له کلي نه شړي،راته یو شوي دي

دخپل ژوند تېرولو ته مي نه پرېږدي
اوس خپل ګاونډي راته یو شوي دي

وطن په غریو نیولي انداز دا ووې!
خدایه،خپل بچي راته یو شوي دي

ګوهره بیا مي دا خلک په مینه کي
دار ته خېژوي،راته یو شوي دي

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په زړګي غمونه نه وای او جانان وای
چې د ژمي اوږده شپه وای او جانان وای

د کوم لوی سیند کناره وای او جانان وای
په اسمان شنه زرغونه وای او جانان وای

چې تر مرګه پوري مست وای او نشه وای
دا دنیا یوه میکده وای او جانان وای

د ځواني رباب مو غېږ کې وای نیولی
د ژوندون خوږه نغمه وای او جانان وای

کاشکي یو ځل داسي شوي وای ګوهره
د ژوندون شېبه شېبه وای او جانان وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

ما درته وېل دې ښارته مه راځه مه بیا
ما درته وېل دې ښارته مه راځه مه بیا
دلته اوس خلک محبت نه پېژني
هرخوا نفرت دی، څوک الفت نه پېژني
هیڅوک د شونډو عبادت نه پېژني
فکرونه مړه دي څوک غیرت نه پېژني
ما درته ویل دې ښار ته مه راځه بیا
دلته اوس میني په دولت خرڅیږی
دلته حسیني په دولت خرڅیږي
اوس د دې ځای نه سم ځنګل جوړ شوی
دانسان ویني په دولت خرڅیږي
مادرته ویل دې ښار ته مه راځه بیا
دلته هر خوا کونډې یتیمان ژاړي
په چیغو سر دي ببر سري ماشومان ژاړي
دلته اوس هر خوا ځان ځاني خوره ده
هر څوک په خپل ویر په خپل ځان ژاړي
ما درته ویل دې ښار ته مه راځه بیا
اوس هغه ښکلي خلک نشته دلته
هغه سپېڅلي خلک نشته دلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې ته به ناز بدلې پرې باندې
اوس هغه تللي خلک نشته دلته
زموږه چم زموږ ګودر چا په ګولو ويشتلی
زموږ جومات زموږ ګودر چا په ګولو ويشتلی
زموږ د کلي په حجرو کې د باروتو بوی دی
زموږ ماښام زموږ سحر چا په ګولو ويشتلی
مادرته ويل دې ښار ته مه راځه بيا
مادرته ويل مسافرۍ کې ښه يې
وطن نه لرې پرديسۍ کې ښه يې
څه چې در رسي د خدای شکر کوه
بس په دې خپله غريبۍ کې ښه يې
زما دې نه منل بيا راغلې
اوس در په در خاورې په سر ګرځه
په خپل وطن کې مسافر ګرځه
مادرته ويل دې ښار ته مه راځه بيا

ګوهر ، پېښور ۳۱۲۰۱۰۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه په مينه او ادا، پټ پټ وخاندي
راته وګوري اشنا، پټ پټ وخاندي

ها شېبه په محبت کې څومره خوند کړي
په ژړا شي روسته بيا، پټ پټ وخاندي

هغه تېرې ورځې شپې چې ورپه زړه کړم
سرکړي ښکته بې وفا، پټ پټ وخاندي

هله پوی شم چې مې حال څومره بدتر دی
چې تېرېږي څوک په ما، پټ پټ وخاندي

زما اوښکې هيڅ اثر په جانان نه کړي
ما چې ويني په ژړا، پټ پټ وخاندي

په بېګا چې ترېنه خوله واخلم ګوهره
راته وګوري سبا، پټ پټ وخاندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یاره زما په حافظه کې ساه پیدا شي
چې رایاد شې په سینه کې ساه پیدا شي

ته چې کله په ایینه کې ځان ته ګورې
ځومره خوند کړي، په ایینه کې ساه پیدا شي

ستا سرې شونډې، اننګي په کې ښکارېږي
د شرابو په پیاله کې ساه پیدا شي

خدایه ته خو یو خوشال بیا راپیدا کړې
چې په ټوله زمانه کې ساه پیدا شي

چې په مړو سترګو وروګورې جانانه
راژوندی شي،په مرده کې ساه پیدا شي

ستا په یاد کې چې ګوهر کله شعر لیکي
د غزل هر مصره کې ساه پیدا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له خوشالۍ او له خندا نه شوم محرومه،اشنا
چې بند شوم ستا د دغه تور اوربل په لومه اشنا

د وصال ورځې دې خوږې دې لکه شات و شکر
د هجر ورځې دې ترخې دې تر زقومه اشنا

زړه مې په تا پسې رنځور دی او درمان مې ته يې
چې درنه مړ نه شه ،زر کوه رادرومه اشنا

په نورو لارو باندې نه ځمه ،ګمراه به شمه
يو ستا د کور لاره ده ماته رامالومه اشنا

د يوسفي حسن خاونده بس دی راشه کنه
کړې انتظار به دې ګوهر غريب تر کومه اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یار ! په خپل ځان نه پوهېږم دغه څه راباندي وشول
دا په چا پسې ژړېږم، دغه څه راباندي وشول

هر یو چل مې په زړه وکړ، چې تا هېر کړمه جانانه
نه صبرېږم،نه صبرېږم، دغه څه راباندې وشول

هغه یو کس بس یو ځل، بې وفايي راسره کړې
اوس له مینې نه یرېږم، دغه څه راباندې وشول

لیونتوب نه دی نو څه دي، چې کوڅه کې دې روان یم
له خپل ځان سره غږېږم، دغه څه راباندې وشول

نن مې ځان ته ژړا راغله،په خپل ځان مې زړګی وسو
د نارنج غوندې زېړېږم،دغه څه راباندې وشول

هره شپه دې په فراق کې ،لکه شمع تر سهاره
ویلي کېږم او سوځېږم، دغه څه راباندې وشول

هله زر شه پسې لاړ شه، جانان راوله ګوهره
په ایمان لیونی کېږم، دغه څه راباندې وشول

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا په خدای باندې سپارمه، درنه ځمه
بس یو وار دې ښکلومه، درنه ځمه

د ژوندون او د ځواني غوندې به ځغلم
نور صنمه،تا پرېږدمه، درنه ځمه

که هر څومره منتونه راته وکړې
درنه ځمه، درنه ځمه، درنه ځمه

دا په ما باندې دې کومه بلا کړې
ټوله ورځ درته راځمه، درنه ځمه

په والله چې زړه مې چوي، زړه مې چوي
ستا له غمه، له ستمه، درنه ځمه

ته به راشې مابه بیرته درپخلا کړې
په دې هیله په دې تمه، درنه ځمه

چې ته نه یې نو په دې دنیا به څه کړم
بس ګوهره درنه مرمه، درنه ځمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې شي ګذران لېونى کېږم
یاره په ايمان لېونى کېږم

ډېر راته ياد شوى نن
راولې جانان لېونى کېږم

زړه مې په لمبو سوزي
واړوه چشمان لېونى کېږم

ستا په لتون ګرځم تل
څيري مې ګرېوان لېونى کېږم

تا چه سترګې تورې کړې
اوس مې ده ګمان لېونى کېږم

تا پسې رنځوريمه
ته مې شه درمان لېونى کېږم

زه ګوهر، سپيرې دنيا ته
ډېر يمه حيران لېونى کېږم

(د قيصر اپرېدي په طرحه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماښام د سیند په غاړه او سحر د سیند په غاړه
زه ګرځمه یوازې اوس اکثر د سیند په غاړه

چې کله مې په زړه ستا د غمونو چپې راشي
راووځمه او کېنمه بهر د سیند په غاړه

جانانه ستا تصویر زما په زړه کې داسې ښکاري
ته راشه او لږ وګوره دا لمر د سیند په غاړه

چپې چپې چپې چې د ساحل په خوا رادرومي
په غېږ کې مې ورتېښنګ کړي زر دلبر د سیند په غاړه

ته ورشه د څپو غېږ ته ځان واچوه ګوهره
پیدا به نه کړې هیڅکله ګوهر د سیند په غاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په زړګې مې ستا غمونه لکه غرونه
وړمه دا درانه بارونه لکه غرونه

را تاو شوې دې زما او د جانان نه
رواجونه، دیوالونه لکه غرونه

زه د عشق په سمندر یم ورګډ شوی
دې په مخ کې مې موجونه لکه غرونه

زما خیالونه، ارمانونه، امیدونه
لکه غرونه، لکه غرونه، لکه غرونه

د دنیا هر یو ستم ته یې ملا ورکړه
پښتانه لري کلک زړونه لکه غرونه

د حکمت او محبت ګوهر په کې دي
اې ګوهره ستا شعرونه لکه غرونه

د یوه نامعلوم شاعر د غزل په لیکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څنګه چې انسان په کایناتو کې راګېر دی
داسې مې دا زړه ستا په خیالاتو کې راګېر دی

مرګ غواړي له خدایه او له ژونده سترى شوی
دلته هر سړی داسې حالاتو کې راګېر دی

اغیار مې اوس په خپله چالاکۍ کې رانښتی
مچ دی خدای وهلی او په شاتو کې راګېر دی

لا هم د خپل ځان پېژندلو ته وزګار نه دی
دومره دا انسان په مجهولاتو کې راګېردی

ساده دی،وفادار دی او په مینه ښه پوهیږي
یار بس د ګوهر دغو صفاتو کې راګېر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ځان مې حرام کړي دي خوبونه ستا په سر
زه ورمه اوس د خلکو منتونه ستا په سر

پام، چې مې په نیمه لار کې پرې نږدې جانانه
ما ېښي له رقیب سره شرطونه ستا په سر

زما د قتلولو په نیت هم که خوا له راشې
شیندم به زه ګیډۍ ګیډۍ ګلونه ستا په سر

ستا په یارانه کې شوم له خپلو، پردو لري
راکړي راته هر چا جوابونه ستا په سر

ته خو یې والله که په کیسه کې یې جانانه
ګوهر بیا لیونی دی کړي جنګونه ستا په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

(دا نظم یو چاته ډالۍ و)

تاته به یاد وي کنه
خو ماته اوس هم یاد دي
اوس هم چي شپه شي انسانان ویده شي
په خپلو ځالو کي مارغان ویده شي
د مور په غېږ کي ماشومان ویده شي
خو زه لکه خزان وهلې څانګه
چه د سپیره باد سره والوزي
لکه یو ستړی مسافر چي کور نه لري
لکه یتیم چه پلار نه لري مور نه لري
دا سي یوازي او تنها پاتي شم
سترګي مي ډکي شي د اوښکو
په ژړا پاتي شم
او را یادیږي هغه تېر وختونه
هغه
ستا خوږې خبري
ها د زرکي په شان
پستې پستې خبري
هغه چه شپه به شوله
او زما ماشوم هیلو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تصور دنیا کي
لکه واړه ماشومان

د تا په وړاندي به مي
زخمي ځيګر کېښود
او تا به په مينه مينه
زما دا ماشومه اروا
په ناز و خندوله
بیا به دي وژړوله
تاته به یاد وي کنه
خو ماته اوس هم یاد دي
یوه شپه تا وویل
ډېر دي په مینه او ادا وویل
که زه چیري په لوی سفر لاړه شم
تا د ماشوم ژوندون نه
لکه "وړانګه" د لمر لاړه شم
نو
تاته به یادېږم کنه؟
ما درته وویل نه
زه به تا نه یادوم
ته لږ حیرانه شولې
بیا پریشانه شولې
او په غټو تورو سترګو دي
په مینه مینه ماته وکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما درته کټ کټ وخندل
ته څومره ساده کوچۍ يې
زما د زړه دنيا يې
څومره ښايسته کوچۍ يې
زه به تا نه يادوم ځکه
د يادېدو دپاره
خو هېرېدل شرط وي
خو زه تا هېرولی نه شم
هو دا منم چه هېروم به دي له وخته سره
خو دا مي وعده ده چه به تر مرګه پوري تا يادوم
تا ته به ياد وي کنه
خو ماته اوس هم ياد دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شمارلي يې په تا د اسمان ستوري او که نه !
زړه ووايه چې ښکلي دي سر زوري او که نه !

په ما خو ساډوبي راځي چې يار ته مخامخ شم
ستا څه حال وي ملګريه زړه دي ښوري او که نه ؟

بيا به د خاطر غوندې جانان په لاس کې راشي
ته صبر چې په شا باندې راګوري او که نه

که دلته حالات داسي وه يوه ورځ به ته ګورې
چې کاڼي په وطن باندې را اوري او که نه

زه چې له کلونو کوم سړي ته غزل ليکم
ګوهره خداى خبر هغه يې ګوري او که نه !؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حسن به لري خو وفا نه لري
ښکلو کې دا کار دی چې دا نه لري

مه یرېږه ټینګه غېږه راکړه، یار
مینه ناروا او روا نه لري

دا د هجر شپې څومره اوږدې شولې
ژوند مې جوړ د وصل سبا نه لري

زه دې د عالم د تماشې کړمه
تا دې خدای ګلابه رسوا نه لری

هر څو که دې بد راسره کړي دي
خیر دی کنه راشه، پروا نه لري

دا ګوهر که ټوله دنیا ولري
هیڅ نه دی جانانه چې تا نه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دار ځړېږي هره ورځ یو سر په ښاریه کې
غوغا وي هرې خوا ته جوړ و ي شر په ښاریه کې

کمزوري په کې نه اوسي ،کمزوري ترې نه تښتي
اوسیږي اوس یوازي زورور په ښاریه کې

خدای خبر د کوم غم دروند څادر یې در اغوستی
فرق نه کیږي د غم او د اختر په ښاریه کې

دا زړه مې په دې دومره لوی جهان کې په تنګ شوی
چې نه مې شته عالمه خپل دلبر په ښاریه کې

تر اوسه یې د خپل طبیعت ملګری پیدا نه کړ
ګوهر غریب ګرځیږي در په در په ښاریه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا سرې شونډې اننګي غواړي
ګوهر مست دی او مستي غواړي

هر څوک ګله ستا یاري غواړي
هر څوک دغه خوشالي غواړي

زړه او عقل مې په جنګ دي اوس
اوس دا دواړه ازادي غواړي

شاعري کله اسانه ده ؟!
دا خو ویني د زړګي غواړي

یو بیت

پریږدئ چې مړ شم د جنت په دروازه کې مړ شم
خدای خو دې وکړي چې د خپل یار په کوڅه کې مړ شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دبندي مرغه په څیر تیروم بند،ژوند
بې له تا جانانه نه راکوي خوند،ژوند
زما ژوند خو بس یو څو ساعته ژوند و
زما ژوند خو وه هغه ستا په مړوند، ژوند
دا خو ستا میني رسوا کړم سپوږمۍ مخیه
کنه ما لره د لمر غوندي څرګند ژوند
زما زړه ستا د بڼو په غشو غوځ دی
زما ژوند لکه ستا زلفې فکر مند،ژوند
ته چي دغسي خوږې غزلي لیکې
خدای دي مړ مه کړه ګوهره یاره ژوند،ژوند

دوه بیتونه

د ستا په سپین مړوند باندي د خوب په امیدونو
رسېږمه نور زه تر لبونتوب په امیدونو
زما همځولي خپلي تماشې کړي او مزې کړي
په ما غریب تېرېږي زلمیتوب په امیدونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اې مه کوه زموږ په ارمانونو باندي لوبي
جانانه ناروا داسي په زړونو باندي لوبي

دا ستا په ګلابي مخ باندي یاره خولې راغلې
که پرخه د سبا کړي په ګلونو باندي لوبي

د خپل ژوند پروا نه لري چي مینه کي صادق وي
کوي لکه پتنګ په سرو اورونو باندي لوبي

یو څو کسان له ژوند او محبته منکر شوي
کوي د انسانانو په مرګونو باندي لوبي

ګوهره دروغجنه ته بې غمه مین نه یې
چی مینه کړي هغه کړي په سرونو باندي لوبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته پرېږده چي بې غمه شم ويده لکه ماشوم
جانانه لږ د ستا په زنګانه لکه ماشوم

تا چي د فراق درنې څپېړې په مخ راکړې
ژړېږي په سلګو سلګو مي زړه لکه ماشوم

ستا د خوږو سرو شونډو خوږو پسي ژړېږم
جانانه ستا يارۍ کي شومه زه لکه ماشوم

هر کله چي تاته مخامخ شمه لالیه
شرمېږي او غورځېږي مي دا زړه لکه ماشوم

راشه راپخلا شه او بيا ټينګه غېږه راکړه
خفه يې داسي هر وختي په څه لکه ماشوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ورځ به خیر دی په رضا باندي خوله درکړم
ګوهره یاره ضد مه کوه ته لکه ماشوم

ځلوریزه

چې کله شور شي ستا د تورو زلفو
په ما بل اور شي ستا د تورو زلفو
په خپلو زلفو مې مظبوط وتړه
که زړه مې تور شې ستا د تورو زلفو

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library